

Εφη Ακροπόλεως

ΜΑΝΧΑΤΑΝ-ΤΡΙΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μελίνα μου,

Χθες είχα μια πρώτη γνωριμία με το ελληνικό "λομπυ" της Νέας Υόρκης. Είχε οργανωθεί μια δεξίωση στο σπίτι κάποιου πλουσιού ελληνοαμερικανού, για να μαζευτούν λεφτά για ένα υποψήφιο βουλευτή. Εδώ, ξέρεις, είναι συνηθισμένο φαινόμενο σε όλα τα κόμματα, πριν από τις εκλογές να γίνονται τα λεγόμενα "fund raisings". Οι Έλληνες της Αμερικής (και οι Κυπριοί φυσικά) φαίνεται πως είναι πολύ δραστήριοι σε αυτό τον τομέα. Κάνουν ότι μπορούν να βοηθήσουν βουλευτές, γερουσιαστές, δικαστικούς, δημάρχους και γενικά δημοσία άτομα που με κάποιο τρόπο έχουν κάποια σχέση με την Ελλάδα. Συνήθως οι υποψήφιοι έχουν κάποιες ρίζες ελληνικές, αλλά όχι πάντα. Τα τελευταία χρόνια, κι αυτό είναι προς μεγάλη τιμή της παροικίας, κοινός στόχος είναι η Κύπρος, και το πρόβλημα της.

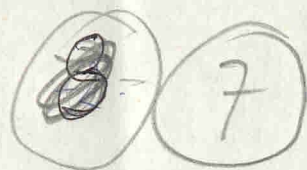
Στη δεξίωση ήταν, όπως μου είπαν η αφροκρεμα των ελλήνων και κυπρίων εκατομμυριούχων. Πολλοί απ' αυτούς είναι στην οικοδομική βιομηχανία, άλλοι έχουν διαφορά μαγαζιά και σουπερ μάρκετς, ένας έχει αλυσίδα καταστημάτων καλλυντικών, άλλος έχει οικομодας και άλλος ασχολείται με γουναρικά. Μια γενική διαπίστωση. Το ελληνικό δαιμόνιο στην πλήρη του λαμπρότητα στην Νέα Υόρκη. Εκείνο μαλιστα που με συγκίνησε ιδιαίτερα είναι η επιμονή τους στην ελληνική γλώσσα.

Μια νέα, κομψή κυρία, είπε χαμογελώντας. Εγώ είμαι Μανιάτισσα κι εσύ έχω γεννηθεί εδώ. Τα παιδιά μου μιλούν ελληνικά και παντρεύτηκαν με Έλληνες και Ελληνίδες. Η "εγγονα" μου λέει "καλημερα γιαγια".

Κι ένας κυριός, κεφαλλωνίτης, τονίζει. "Εξαρτάται από το σπίτι, αν θέλεις να μάθουν τα παιδιά τη γλώσσα τους πρέπει να την μιλάνε στο σπίτι. Σε όσα σχολεία κι αν πάνε δεν μπορούν να μάθουν την γλώσσα αν στο σπίτι μιλούν αγγλικά. Εγώ όχι μόνο τους μιλώ αλλά τα βάζω να διαβάσουν κι όλες. Ξέρουν όλους τους κεφαλλωνίτες λογοτέχνες. "Τον ρωτώ αν ήξερε τον Καβαδία. " Πως δεν τον ξέρω, τα βιβλία του είναι στο προσκεφαλι μου".

Καποια κυρία από την Ηπειρο, διαμαρτυρείται. "Κι όμως δεν μπορείτε να πητε πως τα παιδιά μας ξέρουν ελληνικά. Μπορούν να συνεννοηθούν, αλλά δεν την ξέρουν τη γλώσσα". Δεν ήθελα να τους πω ότι και σ' εμάς, τα νέα παιδιά πάνε να ξεχάσουν τη γλώσσα τους.

Ο Βουλευτής ήταν ελληνοαμερικανός. Μας είπε μερικές λέξεις στα ελληνικά, αλλά συνέχισε στον τόνο "η πατρίδα μας" εννοώντας τις Ηνωμένες Πολιτείες. Κατέληξε στο ότι οι Έλληνες πρέπει να βοηθούν τους Έλληνες, όπως γίνεται με το εβραϊκό "λομπυ".

Βγαίνουν και δύο ελληνικές εφημερίδες εδώ, η Πρωινή και ο Εθνικός Κηρυκας. Αν θέλεις να παρακολουθήσεις την κίνηση της παροικίας, πρέπει οπωσδήποτε να τις διαβάσεις. Εδώ θα βρεις όχι μόνο τα πολιτικά γεγονότα αλλά και τα κοινωνικά, τους γάμους, τις δεξιώσεις, τις κηδείες αλλά και ανακοινώσεις για ενοικιασεις σπιτιών, πωλήσεις αυτοκινήτων κλπ

Είναι όμως τόσα πολλά τα εντυπα που βγαίνουν που δεν προλαβαίνεις να τα διαβάσεις. Το "New York Times" της Κυριακής βγαίνει το Σάββατο το απογευμα. Είναι ένας ογκος πεντε κιλά, που περιλαμβάνει το κομμάτι των ειδήσεων, που είναι περίπου όσο οι δικές μας Κυριακάτικες, το κομμάτι της επιθεώρησης, το κομμάτι της κριτικής βιβλίου, θεάτρου κλπ, το ραδιοπρογραμμα, (σημείωσε ότι υπάρχουν καπου 40 τηλεοπτικά καναλια, δημόσια και ιδιωτικά), το κομμάτι των σπορ, το κομμάτι των επιχειρήσεων, το κομμάτι για τις αγοραπωλησίες το περιοδικό New York Times και ένα σωφο διαφημηστικά που συνοδεύουν ολο αυτο τον ογκο. Συνήθως όλα τα κομματα βγαίνουν νωρίς το απογευμα του Σαββάτου, έτοιμα πακεταρισμένα, εκτος απο το μέρος των ειδήσεων, που βγαίνει αργά το Σαββατο. Και τότε βλέπεις τον κοσμο να πηγαινει καθε λιγο στο περιπτερο να ρωτα αν ηρθαν οι πρωτες σελιδες.

Σου ειπα οτι η Μπετυ με έκανε μέλος της τοπικής βιβλιοθήκης του Μανχάταν. Έτσι μπορώ να παίρνω οσα βιβλια τραβά η ψυχή μου. Ηδη διαβασα το τελευταιο του Τζων Απνταϊκ, (The rabbit at rest).

Η τηλεόραση τους επίσης έχει αφάνταση ποικιλια προγραμματον. Χθες παρακολουθησα μια συζήτηση μεταξύ της συγγραφέας και κριτικου Σουζαν Σοντακ και ενος άλλου συγγραφέα, ξεχνω το όνομα του. Καθονταν οι δυο τους απεναντι ο ένας στον άλλο στο τραπέζι και συζητουσαν, χωρις ερωτησεις και απαντησεις, χωρις συντονιστες και φλυαριες. Μια ελευθερη εφ ολης της υλης συζήτηση. Ηταν πολυ ενδιαφέρον. Και όταν προς το τέλος η Σοντακ ένοιωσε οτι το επιπεδο της συζήτησης έπεφτε, γυρισε προς τον φακο και ειπε απλα. " Δεν παει άλλο, καληνυχτα σας."

Βεβαια, πρεπει να πουμε οτι δεν είναι όλα τα προγραμματα της τηλεορασης μορφωτικά. Ισα ισα που αν έχεις το κουραγιο και τον χρονο να παρακολουθήσεις θα σε πιασει μελαγχολια με την φτηνεια, την εξωφρενικη επεμβαση της διαφήμησης, την έλλειψη καλου γουστου. Μερικοι σταθμοι κανουν απο το πρωι ως το βραδυ διαφήμηση. Αλλοι δινουν απο το πρωι ως το βραδυ συνταγές μαγειρικής και αλλοι δειχνουν γυμναστικές ασκησεις. Αλλοι προβαλλουν μουσικα προγραμματα, και ένας μεταμεσονυχτιος σταθμός με ημιγυμνα κοριτσιαι(και αγορια) κανει, ουτε λιγο ουτε πολυ τις γνωστες προτασεις.

Ενας άνθρωπος που δεν έχει την ωριμότητα και την πειρα να διαλέξει απο ολο αυτο τον συρφετο, μπορεί να γίνει ένα ευκολο θυρα της "ελευθερης επιλογής". Κι ακομη, μπορεί να παρασυρθει και να μην κανει τιποτα άλλο εκτος απο το να βλέπει τηλεόραση, απο το πρωι μέχρι το βραδυ, και όλη την νύχτα.

Ενας άλλος τροπος να περάσεις την ωρα σου χωρις εξοδα, είναι...να περπατάς στους δρόμους. Ιδιαίτερα το Μανχάταν,

είναι μια απολαυση να το περπατάς, τόσο στα Δυτικά του Πάρκου, που όπως σου έγραφα είναι το Broadway και τα θέατρα, όπως και στα Ανατολικά του Πάρκου, που είναι η περιφημη Πέμπτη Λεωφορος, η Λεωφορος Μάτισον κλπ, το εμπορικό κέντρο του Μανχάταν με τα μεγάλα καταστήματα όπως το Τιφάνυ, το Μείους, το Σακς και όλες τις γαλλικές μπουτικ. Βεβαία οι τιμές εδώ είναι στα υψη, αλλά αξίζει τον κόπο και να κοιτάς μόνο τις βιτρίνες.

Κατι που προσεξα εδώ είναι το ποσο περπατα ο κόσμος. Αντρες, γυναικες, νέοι γέροι, ολη μέρα περπατούν. Και φορουν παπουτσια άνετα, αναπαυτικά. Οι περισσότεροι φορουν παπουτσια της γυμναστικής. Δεν το έχω συναντησει πουθενά αυτό. Γυναικες καλοντυμένες, με τα ταγιέρ τους, φοράνε τα καλσον τους και απο πάνω σοσονάκια και τα παπουτσια της γυμναστικής. Κρατάνε τα ψηλοτάκουνα παπουτσια σε μια τσάντα και μόλις φτάσουν στον προορισμο τους τα φορουν. Αυτό δείχνει ποσο πρακτικοι είναι οι Αμερικανοι.

Τα λεωφορεια σε βοηθουν πολυ, καθε δυο τρια λεπτα έρχονται και πάνε προς όλες τις κατευθυνσεις. Ο υπογειος και το τραινο είναι πιο γρηγορα αλλα ολοι οι φιλοι μάζ λένε να τον αποφευγουμε, ιδιως το βράδυ. Το μεγαλύτερο πρόβλημα για εκείνους που έχουν αυτοκινητο είναι το parking. Είναι πανάκριβο και δεν βρίσκεις οπου θέλεις. Επίσης το να τολμησει ένας να κατεβει στο Μανχάταν με το αυτοκινητο του σε ωρα αιχμης σημαίνει να χάσει 1-2 ωρες στο δρόμο.

Παντως τα δικά μας τα καλομαθημένα κυπριακά ποδαράκια πιάστηκαν τις πρώτες μέρες απο το περπάτημα. Τωρα συνηθισαμε.